

Sygn. akt: *I C 346/15 upr.*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gorlicach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Wojciech Langer
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Tokarska

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2016 r. w Gorlicach

sprawy z powództwa Powiatu (...)

przeciwko Z. P.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego Z. P. na rzecz powoda Powiatu

(...) kwotę 137,83(sto trzydzieści siedem 83/100) zł,

II. W pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. Zasądza od pozwanego Z. P. na rzecz powoda Powiatu

(...) kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) zł tytułem kosztów procesu, w tym

kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Wojciech Langer

Sygn. akt I C 346/15 upr.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 11 lutego 2016 r.

Powód Powiat (...) wystąpił w stosunku do pozwanego Z. P. z roszczeniem o zapłatę kwoty 137,83 zł wraz odsetkami ustawowymi.

Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, iż w dniu 1 września 2011 r. zawarł z pozwanym ugodę dotyczącą zapłaty kary umownej za zwłokę w terminie usunięcia wad robót realizowanych na podstawie umowy z dnia 21 sierpnia 2008 r. Podniósł, iż pozwany zobowiązał się do zapłaty kary umownej w 6 ratach, w określonych umową terminach. W dalszej kolejności argumentował, iż pozwany nie wpłacił rat od 4 do 6 w umówionych terminach, a powód naliczył odsetki w

kwocie 137,83 zł z tytułu nieterminowej płatności. Powód nadto podniósł, że pomimo wezwania pozwany nie wpłacił dobrowolnie żądanej kwoty.

W dniu 2 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy w Gorlicach w sprawie prowadzonej pod sygn. akt I Nc 366/15, wydał w postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty, w którym uwzględnił powództwo w całości.

Pozwany Z. P. w sprzeciwie zaskarżył nakaz zapłaty w całości, a także podniósł zarzut przedawnienia dochodzonego przez powoda zobowiązania.

Uzasadniając, pozwany wskazał, iż dochodzona suma stanowi roszczenie uboczne od należności, które stały się wymagalne w 2011 r, tj. przed 4 laty, a jako zobowiązanie wynikające z prowadzonej działalności gospodarczej przedawnia się po 2 latach, względnie po 3 latach w oparciu o przepis art. 118 k.c. Pozwany argumentował nadto, iż ugoda sądowa z dnia 1 września 2011 r. nie obejmowała roszczeń ubocznych w postaci odsetek, tym samym powód miał roszczenie o zapłatę 6 rat po 5 000 zł bez odsetek w przypadku opóźnienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany Z. P. i strona powodowa Powiat (...) zawarli dnia 1 września 2011 r., w sprawie do sygn. akt I Co 989/11 ugoda sądową regulującą roszczenia powstałe na gruncie łączącej strony umowy nr (...) z dnia 21 sierpnia 2008 r., na podstawie której pozwany realizował zadanie pod nazwą „Wykonanie robót remontowo – budowlanych, polegających na dostosowaniu budynku Internatu Zespołu Szkół Ogólnokształcących w B. do wymagań aktualnie obowiązujących przepisów przeciwpożarowych”. Powyższą ugoda strony ustaliły wysokość kary umownej za zwłokę w terminie usunięcia wad na kwotę 30 000 zł, którą to kwotę pozwany Z. P. zobowiązał się uregulować w 6 równych ratach:

1. do dnia 31.08.2011r w kwocie 5.000 zł,
2. do dnia 30.11.2011r. w kwocie 5.000 zł,
3. do dnia 29.02.2012r. w kwocie 5.000 zł,
4. do dnia 31.05.2012r. w kwocie 5.000 zł,
5. do dnia 31.08.2012r. w kwocie 5.000 zł,
6. do dnia 30.11.2012r. w kwocie 5.000 zł.

/dowód: ugoda sądowa z dnia 1 września 2011 r. k.3/

Pozwany Z. P. dokonał z opóźnieniem wpłat odnośnie:

- a) raty 4, uiszczając dnia 2 sierpnia 2012 r. kwotę 2 500 zł,
- b) raty 5, uiszczając kwotę 3 000 zł dnia 24 września 2012 r. oraz kwotę 2 000 zł dnia 25 października 2012 r.,
- c) raty 6, uiszczając dnia 10 grudnia 2012 r. oraz 8 stycznia 2013 r. kwoty po 2 500 zł.

Powód Powiat (...) naliczył za opóźnienia w płatności rat odsetki w łącznej kwocie 137,83 zł.

/dowód: zestawienie odsetek k.4/

Powód, pismem z dnia 7 października 2014 r. wezwał Z. P. o uregulowanie zaległej należności w łącznej kwocie 137,83 zł, pod rygorem wystąpienia na drogę postępowania sądowego bez ponownego wezwania do zapłaty. Wskazane pismo zostało skutecznie doręczone pozwanemu dnia 13 października 2014 r.

/dowód: wezwanie do uregulowania należności wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru k.5-6/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów z dokumentów, albowiem nie były one kwestionowane przez strony postępowania, jak również nie posiadały one cech, które mogłyby pozbawić je przymiotu prawdziwości.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo co do roszczenia głównego okazało się zasadne i zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 917 k.c. przez ugodę strony czynią sobie wzajemne ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego w tym celu, aby uchylić niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku lub zapewnić ich wykonanie albo by uchylić spór istniejący lub mogący powstać.

W pierwszej kolejności należy zatem podkreślić, iż w ocenie Sądu skoro strony niniejszego procesu zawarły ugodę, czyniąc tym samym z jednej strony wzajemne ustępstwa, z drugiej zaś modyfikując treść łączącego je stosunku prawnego wynikającego z zawartej uprzednio umowy, to tym samym określiły na nowo sposób spełnienia świadczenia przez pozwanego. Z uwagi na fakt, że w ugodzie strony ustaliły terminy płatności poszczególnych rat, to roszczenie co do trzech ostatnich rat stało się wymagalne odpowiednio w dniach 31 maja, 31 sierpnia oraz 30 listopada 2012 r.

Z kolei jak wynika z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Powód skutecznie wykazał, iż pozwany opóźnił się z płatnością wyżej wymienionych rat, tym samym jego roszczenie było zasadne. Bezpodstawny przy tym okazał się zarzut pozwanego, iż brak w ugodzie stosownego zapisu, co do odsetek za opóźnienie uniemożliwiał stronie powodowej uzyskanie zaspokojenia w tym zakresie. Należy bowiem podkreślić, iż wskazany wyżej przepis kodeksu cywilnego stanowi samodzielną podstawę dochodzenia roszczenia odsetek za czas opóźnienia, co potwierdza ugruntowane przez judykaturę stanowisko, że odsetki według stopy ustawowej należą się za samo opóźnienie w spełnieniu świadczenia i stanowią rodzaj rekompensaty typowego uszczerbku majątkowego doznanego przez wierzyciela wynikającego z pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego.

Niezasadny okazał się także podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia.

Roszczenie o zapłatę odsetek z tytułu opóźnienia traktować należy jako świadczenie okresowe w rozumieniu art. 118 k.c. które ulega przedawnieniu z upływem trzyletniego terminu przedawnienia. W tej kwestii jednolicie przesądza judykatura. Odsetki są bowiem oddzielnie wymagalne za każdy dzień opóźnienia, a zatem układają się w szereg kolejno po sobie w równych odstępach czasu wymagalnych świadczeń, z których każde jest przedmiotem odrębnego roszczenia (por. uzasadnienie uchwały składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 roku, III CZP 42/04, w którym Sąd ten zdecydowanie opowiedział się za stosowaniem przewidzianego w art. 118 k.c. terminu przedawnienia roszczeń odsetkowych do roszczeń o odsetki za opóźnienie). Ponadto, jak przyjmuje się w orzecznictwie roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego. Pogląd ten dotyczy sytuacji, kiedy roszczenie główne uległo przedawnieniu, nie znajduje natomiast zastosowania do takich stanów, które miały miejsce w niniejszej sprawie, w których roszczenie o świadczenie główne wygasło przed upływem terminu przedawnienia, na skutek jego wykonania. Tym samym istotnym stał się nie upływ terminu przedawnienia roszczenia głównego, lecz następujące przed upływem terminu przedawnienia zdarzenie powodujące wygaśnięcie roszczenia głównego. Wspomniane uiszczenie zaległych rat potwierdza, że roszczenie to istniało i tym samym daje podstawę do uznania, że pozostałe w mocy roszczenia uboczne uległy z chwilą tego zdarzenia niejako przekształceniu w roszczenia samodzielne. W związku z tym przedawnienie ich powinno być odtąd rozpatrywane całkowicie samodzielnie.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że termin przedawnienia dochodzonych roszczeń z tytułu odsetek przekształconych w samoistny kapitał wynosił trzy lata. Datę wymagalności roszczenia wyznaczał w każdym przypadku termin płatności poszczególnych rat. Po uwzględnieniu terminu wymagalności najwcześniejszej z rat, co

do której powstało opóźnienie (31 maja 2012 r.) oraz trzyletniego okresu przedawnienia, należało przyjąć, że w wyniku skutecznego wniesienia pozwu w dniu 29 maja 2015 r. doszło do przerwania biegu przedawnienia roszczeń o odsetki.

Reasumując, wobec wykazania przez powoda zasadności roszczenia oraz złożenia pozwu w ustawowym terminie, należało uwzględnić powództwo, o czym orzeczono jak w pkt I wyroku.

Oddaleniemu podlegało jedynie roszczenie powoda o odsetki od zaległych odsetek, gdyż powód nie skonkretyzował, zarówno kwoty od jakiej domagał się odsetek, jak i okresu za który należałyby się odsetki, dlatego też orzeczono jak w pkt II wyroku.

O kosztach procesu, na które złożyły się poniesiona przez powoda opłata od pozwu (30 zł) i koszty zastępstwa procesowego (60 zł), orzeczono na mocy art. 98 § 1 k.p.c. (gdyż roszczenie główne zostało uwzględnione w całości) – zasądzając je na rzecz powoda od pozwanego przegrywającego sprawę.

SSR Wojciech Langer

Zarządzenia:

1. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego,
2. kal. 2 tygodnie.

G., dnia 22 lutego 2016 r.